

El llenguatge

Respondre a les necessitats

Els diversos significats que pot tenir un verb no sempre coincideixen amb els que té el substantiu que indica, essencialment, l'acció i l'efecte d'aquest verb. Alguns cops és el verb que ha adquirit uns significats especials, o que és d'aplicació en certs casos, que no ha adquirit, o en què no és d'aplicació, el substantiu corresponent. I d'altres vegades s'esdevé el contrari: que podem usar el substantiu en casos en què no podem recórrer al verb. Ditem, per exemple, Seure tot el dia castiga molt la roba, però no parlariem pas del «càstig sofert per la roba per causa de seure tot el dia». I no coneixem cap ús del verb comptar que correspongui al del substantiu compte en una frase com Li vaig donar compte de tot el que havia fet.

Es el que s'esdevé també amb el verb respondre i el substantiu resposta. A part del seu significat principal, com a equivalent de contestar, el verb respondre s'usa també significant «mostrar-se amb relació a algú o alguna cosa tal com era d'esperar». En alguns casos, per exemple en el d'una frase com Van fer molta propaganda, però el públic no va respondre, podríem encara recórrer al substantiu resposta amb el sentit corresponent: La resposta del públic els va defraudar. Però Pús que fem del verb respondre en una oració com L'organització del departament no respon a les necessitats de l'empresa no sembla tenir una correspondència legítima en un d'anàleg amb el substantiu resposta: «La resposta de l'organització del departament és molt baixa». I si, a més, aquest substantiu forma part d'una frase verbal, com donar resposta, tal com veiem avui tan sovint, aquest ús és, sobretot, totalment innecessari. ¿Quina necessitat hi ha, efectivament, de dir «L'organització del departament no dona resposta a les necessitats de l'empresa», en lloc de ...no respon a les necessitats...? Anàlogament, ¿per què «El resultat no va donar resposta a les seves esperances», en lloc de ...no va respondre a les seves esperances? No cal veure-hi, segurament, sinó raons de retòrica, que no és pas, certament, el que menys contribueix a desfigurar el llenguatge, a fer esdevenir encarcerada i artificial l'expressió més genuïna i natural.

Albert Jané